

VAN OVER DE IESSEL

Juli 2021

Met in disse editie o.a.:

- *Jannie Bakker: 'Vri-j'*
- *Fenny Martens : 'Zwem leern'*
- *Corrie Overmars: 'Mi-jn tuintien'*
- *Herman Kampman: 'Doarginder in de verte'*
- *Riek van der Wulp: 'Gerrit Ambrosiusl'*
- *Diny Groothalle: ' 'n Langsten dag'*
- *Henk Vos: 'Hond uutloaten'*

Colofon

- Joargaank 11, Nummer 03.
- Uutgave: 1 juli 2021.
- Deur: SchrieversBond Overiessel.

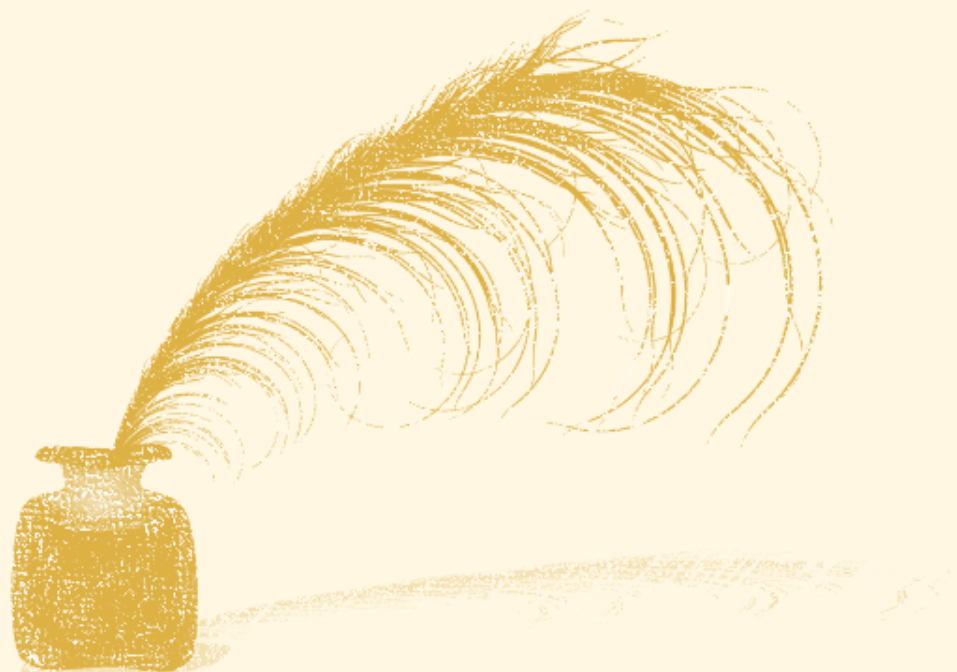
Redactie: Henk Hooijer.

Redactieadres: henkhooijer47@kpnmail.nl

Lay-out: Diny Kloek en Alien Valk.

Foto's: Diny Kloek
of een bi-jdreage van de auteur.

Volgende editie: 1 - 10 – 2021.

Inhold

titel	schriever
Veurlblad	
Colofon	
Inhold	
Van de redactie	Henk Hooijer
Vri-j	Jannie Bakker
Zoemerzothoid	Co Mateboer
Zwem leern	Fenny Martens-Berends
Detroit City	Henk Hooijer
Mi-jn tuintien	Corrie Overmars-Kalshoven
Daankensweerd	Bert Wolbert
Doarginder in de verte	Herman Kampman
Omdat ik het zegge	Femmy Woltman-Groen
'n Langsten dag	Diny Groothalle
Hond uutloaten	Henk Vos
Zommeroamd	Diny Kloek
Gerrit Ambrosius	Riek van der Wulp

Van de “redactie”

Redactie heb ik maar tussen aanhalingstiekens ezet, omdat dit digitale blad gien echte redactie meer hef. Ik verzamele nou de bijdragen van de verschillende schrievers, maak hier een selectie uut en stuur dat deur naor Diny Kloek en Alien Valk. Die mit zien beiden veur de lay-out zorgt.

De schrievers van de bijdragen bint zulf verantwoordelijk veur heur teksten. A’j reageren wilt op ien van de artikelen, kun’j dat doen deur op de link “Abonneer oe hier op Van Over De Iessel” te klikken. In de mail die dan opend wordt kun’j oen op, en/of anmarkingen kwiet. Ik zorge dat dat dan bij de betreffende schriever trechte komp.

Veul leesplezier en vriendelijke groet,
Henk Hooijer.

Wiej weanst uleu met mekaar een helen mooien zunnigen zomer !!!

VRI-J

'k bin vri-j um noar Timboektoe toe te reizen,
as mi-j et visum niet eweigerd wördt
'k kan d'iele nacht over de stroaten zwalken
oewel mien stamcafé um twee uur slöt
'k kan kopen wat aa'k wil
zo lang' aa'k et betaelen kan
en aa'k wat zaegen wil dan kan 'k dat doen
(binnen de grenzen van 't fesoen,
mær aandere waar ek toch al niet van plan...)

voegels bin vri-j, en vlinders, en ook muzen
die as gien uzene em met ypotheken
'k zie 't eur an neks ontbreken
oewel ze niet an zaeien of an maeien doen
en piepend, fluitend kun ze alles zaegen
zonder dat iene eur et zwiegen op kan laegen

mær ék bin vri-j genog
as mi-j gien kwoale kwelt
as mi-j gien zörge plög
en zeker ook gien oorlog...

en genog is toch genog?

Jannie Bakker

Zoemerzothheid.

“Trek ie oen zwembroek an, Jan? Wi-j goan zo.”

Jan knekt en get nor boom, nor zien kaemertien op de zolder.

Door trekt ie zien zwembroek onder zien kôrte broek an.

I-j ef er niet vuule zin an...

‘Bah, nor het Zwerte Meer, met de snerrebekkn van de Stekelties!

Al die meidn en die beide grote ventn met un grote smoelln goan ook mee. Ek viene der neks an..

Gejt en Lize, dat get nog wel, mer die meidn van un!!, der bin der wel een stuk of zesse, bah! Ek gleuve, dat ek mer tuus blieve. Ek snap niet, dat vaejer en moeier bevriend met un bin...

Mer wat mu’k ier doen? Ek is prachtig zwemweer en ier op et plaesien achter ’t uus is neks te beleem. Met de moterbok nor et Zwerte Meer, woor a-j kunn zwemm en springn en sperteln saemn met onze Wim en vaejer, dat zo’k et allerliefste doen, mer al die meidn?’

Jan sjokt de trappe of nor beneedn.

“Woor bliev ie toch?”

zegt zien moeier,

“Wi-j wachtn al” en

zie pakt een

maande op woor

een paer flessen

met ranja en

zeebeskuuties, een

thermosflesse met

koffie en olde

köppies inzittn.

“Wi-j goan.”

“Woor is vaejer?”

vrög Jan.

“Oh, die is al vaste

nor de bok egoan. I-j

ad et er over dat ie

een opgebloazen

vrachtawtobaand

mee wol neem.

Door ku-j lekker in ’t waeter mee daweln.”

As Jan dat eurt, dan loekert ie wat op. Dat is een goed idee, een baand meeneemm!

I-j pakt een engsel vast van de maande en saemen met zien moeier loopn ze nor de

Kaai. Wim kump der achter an.

Aan ze bi-j de Kaai bin, verget Jan dat i-j zien moeier ölp draegn en draeft nor de

plekke, woor de bok leg. Zien vaejer is met de moter bezeg en deur een paer keer an een tow te trekkn, begint de moter te loopn.

Dan eurt ie achter um een mannstemme:

“Hoi, le bin der al, zie’k” en metiene koom een stel maegies skroewend der andraevn. “Vaern, vaern, zwemm, wat een fijne boot, nor Zwerte Meer!!” Un moeier kump der achteran, ook met een maande met eetn en drinkn, ziet Jan. Deurachter koom die beide jonges, Wiecher en Erm.

Twie lange, dunne, ventn met geel oor.

Jan krop als et woore in mekaere en zien bruurtien stet ook verboesd te kieken nor dat meiden-geweld en die piern van jonges.

“Stap mer in!” en dan goan de meiden al gielend en skroewend an boord.

“Willy, ek goa veurop zittn, ek bin de olste”

“Nietes, ekke bin de jongste. Die mut veurop!”

“An de kaante.” röp der weer iene “Ek wil broen wörren en ie stoan mi-j in de zunne!”

“Mamme, stuur um ies weg, i-j sert mi-j!”

“Old oen bek, ek doe neks!”, kum eur bruur terugge.

Jan en zien bruurtien zien dat allemoale geloaten an en goan mer achterin de bok zitten, vlak bi-j de awtobaand, die ook achterin de bok leg.

Een grote, zwerte baand met een doek derum èn eknupt. Dooronder zien ze et vertiel zitten, een laank, krom iezern puupien van wel twintig centimeter!!

Tjonge, fijn dat die baand der is, dan em ze toch wat te doen.

Onderwiel is de bok weg-e vaern. Vaejer ef de bok de aem uutestuurt en vaert achter de pont langes nor de Keet, dan de Keet veurbi-j en et duurt et niet zo lange meer en dan vaen ze deur et gat van de kribbe. Onderweg em ze niet vuule kun zaegn . De moter maekt zo vuule lawaai, dat a’j nauwelijks met mekaere kun proatn.

“Mooi weer, ei?!!”

“Wat ze-j?!!”

“Mooi weer, hei?!!”

“Ek verstoa der neks van. Za-k bi-j oe goan zittn?!!”

“Wat ze’j?!!”

Veurbi-j et gat van de kribbe wört et ondieper. Door bin ook de buuzepolln. De buuzn wörn dit joor an disse kaante van de Geute niet esneen, wet de vaejer van Jan met, deur ert te skroewn, de aandern te vertelln.

Dan wes ie nor de polln, een eintien verderop, “Door goan wi-j laegn!!”

Vlak bi-j de polle zet ie de moter uut en een doodse stilte velt over en en. Hè, hè, wat is dat een rust...

De punte van de bok löp vaste tussen de buuzn .

Jan ziet, dat de jonges van Gejt en Lize goan stoan en metiene over boord springn.

Et waeter kump un tot de zwembroek. “ Kom der ook in, dan drukkn wi-j oe de kop onder waeter!” en metien gooien ze met beide aandn waeter in de bok.

De meiden gielen en Lize skroewt, “Skei uut, skei uut!!”

En dan goan ook de meiden overboord.

“Wat is et kold!! Eerst lieden!!, skroewen der een paer, mer aandern gooien un nat.

Weer gegiel! Et is een geskroew en ge-eister van jewelste. Ook de beide vaejers klimm now over boort en loaten un witte ruggn in et waeter zakkn. De beide vrouwn bliemm an boord. Zie goan noast mekaere zittn umme te proaten en te lachen.

Jan en zien bruurtien maeken now ook anstalten umme in et water te goan. Het is niet diepe en zien zwembroek net niet te zien.

Zie neem de baand mee, de baand van un vaejer. Zie em de mieste rechtn.

Eem laeter stoan ze noast de bok en Jan klimt in de baand.

“Jan, maa’k der ook in?!” skroewt iene van de maegies en loop muuzem deur et water nor Jan.

Eem later zit niet allienig die iene, mer ook nog drie aandern op de baand. De baand wiebelt en slengert en de meiden gieln en kreisn. Jan vuult zich de kapitein en begint met de baand te skommeln.

Het is doller pret, de baand draejt rond en soms goan ze met z’n allen an iene kaant zitten en dan slet et dink over de kop. En zo dawln ze met mekaere en Jan en zien bruurtien em dekke skek.

Mer dan gebeurt et...

Jan had net an de meiden loaten zien oe a-j met een grote boge deur de baand kun draejn, toen i-j un ien keer vaste raekte. I-j snapt-et metien , de doek was lös egoan van et ventiel en et scherpe puupie zat vaste in zien zwembroek..

Metiene merkt ie ook, dat de zwembroek skeurde, Met de kop alf onder waeter trök ie um lös, mer, o minsen kienders, de zwembroek was van boom-an tot et kruus ielemoale uut mekaere skeurt. De restn öng allienug an et elestiek.

Jan wus niet meer, wat ie mos doen.

Now gonk et nog wel, mer strekkies..., strekkies zien et al die meidn en die twee grote jonges. Mörn op stroate..., Moandag op skoele... Wat mut ie??

Skiftig leup ie nor achtern, langes de achterkaant van de boot. I-j vuulde de flerte van de broek teegn zien billn angn. Achteran de bok was gien iene. De aandern lachtt’n en gooiden met waeter, gielden en bruldn. As twee grote walvissn laagn de beide vaejers een eintien verderop te dobbern.

De beide moeiers keek ie op de rugge en zatten met mekaere te proatn over van alles en nog wat. Over wat kon um neks skeeln. I-j mos an boord en zien broek probeern te viendn.

Iel zeggies leut is um an boord zakkn en viste met de grote tie zien broek op.

Gelukt... en giene iene ad et ezien.

“Woorumme go-j der uut?” vroeg zie moeier verwonderd toen zie Jan op de raand van de boot zaag zitt’n...

“Now-e, ek eb gien zin meer en eb ook een bietien zeerte in de boek. Ek bin der mer uutegoan.”

“Och jonge, hier i-j een zeebeskuutien” en door zat Jan lui in de zonne.

Et was um gelukt...

Co Mateboer

Zwem leern

Wiej gung vrögger noa de filters
Doarbiej de Regge raand
Wiej kleedn oons uut in de stroekn
Achtern de hoge waln van zaand.

Tussen de mooie gelle bremmen
Doar leuteiej dan oene kleern
Leutn oew glier'n zo noa beneen
Umme doar het zwem te leern.

Wiej zwem in oons ondergood
Een zwempak ha-w toe niet
Thuus han ziej het niet zo breed
En bloot det gungiej niet.

Doar noa kwam het oale zwembad
Mar zwem was er niet bie
Van moo kreeg ik wel ne zwempak
Wat was ik doarmet bliej

Het schoolzwemmen de'w in't Ravijn
Det was in de zesde klas
Een pa baantjes zwemiej op en neer
Dan mochtiej in't deepe pas.

Een diploma hek ja nooit e-haald
Mar zwem det kön ik wel
As de badmeester gevoarn zag
Dan fluitende heel hard en schel.

Mar toch hoal ik niet van water
Het is aaltied we koald en dun
Liefst lig ik in mien badpak
Lekker te bakn in de zun

Fenny Martens-Berends

Detroit City

Wout, was zien hiele léven al een beettie een buitenbiente ewest. Avontuurlijk, onverschrokken en koppig volgens zien va. Volgens zien moe veural onnaodeinkend en onveurzichtig. Hij deud dingen waor aandere kiender niet an zullen deinken umme te doen. Dat leverde um niet allent veule bewondering van zien leeftiedgenoten op, maar ook hiel wat natte en gescheurde kleren, gebreuken ledemaoten en pakken slaag. Wout zat d'r nooit zo mit. Het risico van een avontuurlijk léven volgens um.

Leren was an Wout ook niet besteed. Niet dat hij niet leren kun. Best wel. Maar hij vund het maar niks. Gien tied veur. Geschiedenis mu'j niet leren volgens um. Geschiedenis mu'j beléven. Buutenlaandse plaatsen leer ie niet kennen van een kaorte, maar daor mu'j naor toe. Dan leer ie zo'n plaatse pas echt kennen.

Gien iene – zölf s zien moe niet – hebt probeert um op aandere gedachten te brengen, toen hij al op zien achttiende het aolderlijk huus verleut umme de wereld in te trekken. Dit was wat hij wol. Het onbekende tegemoet. 's Morgens nog niet weten, wat veur wark ie die dag gungen doen, hoe a'j an oen kossie mussen komen en waor a'j 's avond slaopen kunt. Elke dag aans. Elke dag een avontuur. Dat is pas léven!

Nog gien vief maond hef hij dat avontuurlijke onzekere léven volhollen. Toen gung hij toch wat vastigheid zuken. Het was um toch allemaole wat te onzeker. De meeste dagen gung het prima. Maar d'r waren te veule dagen dat het helemaole niet goed gung. Dat er van warken, eten en slaopen weinig tot niks terechte kwam. Hij had op plekken eslaopen en dingen eten waor hij liever niet an trogge dacht. Hij begunde zich daordeur wat opgejaagd en angstig te vuulen.

Deur zien zwarvend bestaon had hij wel hiel wat meinsen leren kennen. Ien van die personen had um verteld aover de Kibboets in Israël. Dat daor altied wark was, nooit gebrek an eten en ook steevaste een slaopplekke. Maar ook het avontuur was nooit verre weg. Kiek, dat was nou precies wat Wout op dat moment neudig had.

Het was um de eerste tied in de Kibboets geweldig goed bevallen. Heerlijk vond hij het, fascinerend! De ofwisseling van het wark, gien dag hetzulfde, het heerlijke klimaat, het eenvoudige maar prima eten. Maar het meest

sprak um de manniere waarop de meinsen mit mekare umme gungen an. Ie leuten mekare daor vrij. Vrij in oen doen en laoten, vrij in oen gedachten en mening. Maar deur de constant aanwezige dreiging van geweld toch stark mit mekare verbunden.

Maar zoas altied wordt het bijzondere nao verloop van tied, het nije normaal. Bijna twei en half jaor is hij daor ewest. Veule eleerd. Een stuk volwassener eworden. Maar de jaank naor avontuur nog niet kwiet.

Hij was in de Kibboet inmiddels meer dan bevriend eraakt mit een Amerikaanse. Kitty from Detroit City. Kitty was het rumoer en de warkeloosheid in heur geboorteplaats meer dan zat en was net as Wout op zuuk egaone naor avontuur. Mij zij was daor eigenlijk niet zo geschikt veur. Zij miste al nao een paar maond de familie, het eten, de winkels en hiel veule dingen waor ze zich nog nooit drok umme emaaft had. Ze worde steeds stiller en het was duudelijk zij kun daor niet blieven, ze mus trogge naor Detroit. Maar inmiddels was zij zo labiel en onzeker eworden dat het heurzölf niet verstaendig leek umme allent trogge te gaon. Dus vreug ze Wout umme mit te gaon. Die vraoge kwam veur um precies op het goeie moment en ook nog ies deur de juuste persoon. Daor hoefde hij helemaole niet aover nao te deinken. Natuurlijk gung hij mit.

Trogge in Detroit leefde Kitty helemaole op. Ze was veur Wout ronduut onherkenbaar. Het bleek dat het bedeesde, aanhankelijke meisie in feite een hiel zelfstandige vrouw was, die um goed beschouwd helemaole niet meer neudig had. Ze hebt uut goed fatsoen een dikke maond samen nog wat dingen edaone, maar toen was het wel aover.

Wout zat er niet mit. Zokke dingen gebeurd nou ienmaol, mu'j oe niet drok umme maken. Deur heur had hij nou zien Amerikaans avontuur. Hij redde zich wel, daor was hij van aovertuugd. Detroit, het hart van de Amerikaanse auto-industrie, daor mus wark zat wezen. Hij kun veule en wol alles wel doen.

Maar dat völ smerig tegen. Ze zaten daor helemaole niet op um te wachten. Amerikaanse warkelozen zat en dan namen ze echt gien illegaal uut Nederland an. Een enkele keer kun hij bijspringen in de keuken van een restaurant, maar daor worde hij financieel niet veule wiezer van. Hij was nao een paar maond al zoveule op zien spaarcenten in'eteerd, dat hij eigenlijk gien kaante meer op kun. Naor een aandere plaatse in Amerika, wat scheut hij d'r mit op. Van de regen in de drup, daor vuulde hij weinig veur. Trogge naor Europa of Israël. Ja, dat wol hij maar al te graag. Maar hoe? Waorvan mus hij dat betalen.

Veur het eerst in drei jaor vuulde Wout iets van verlangen naor huus. In het begun kun hij dat gevuul nog makkelijk negeren. Nou ja...negeren. Hij drung de gedachten an huus steeds weer naor de achtergrond. Maar het was wel constant aanwezig. Maar dat verlangen worde in de loop der tied

steeds dwingender. En d'r kwam ook steeds meer bij waar hij naor verlangde. Verjaordagen, spellegies doen... hij wol d'r eerder niks van weten, maar nou wol hij zo wel anschoeven.

Hij had zien va en moe in de jaoren dat hij van huus was, regelmatig op de hoogte ehöllen hoe het mit um gung. Hij hef heur hiel wat keren enthousiaste ebeld aover dingen die hij eziene of mitemaakt had. Maar het was stille eworden. Hij belde niet meer. Veul te bange dat hij zul breken en dat wol hij niet, daar was hij te koppig veur.

Veur de eerste keer in al die jaoren worde hijzölf deur zien olders ebeld. Hij hef niet aneneumen, dat kun hij niet. Maar toen ze bleven bellen, kwaamp hij d'r niet onderuut. Hij had zich eerst wat moed inedrunken en toen was hij d'r klaor veur. Hij had zien emoties onder controle, dacht hij...

Het was zien moe die belde. Wol weten hoe het mit um gung. "Het giet wel goed mit mij," had hij ezegd. "ik redde mij prima." Maar daar trapte zien moe niet in. "Wout" zei ze, "ie mut wel eerlijk wezen. Het gung altied geweldig, fantastisch en grandioos mit oe. En nou is het, wel goed en prima. Dat is beslist niet hetzölfde. Hoe is het nou echt mit oe?"

Hoewel zien moe alles hiel rustig zei, heurde Wout de wanhoop in heur stemme. En toen gebeurde het waar hij al zo bange veur was, maar wat hij beslist niet wol, hij brak. "Ie hebt geliek" zei hij nao een lange stille emotioneel, "het giet eigenlijk helemaole niet zo goed mit mij." En toen hef hij heur alles verteld. Dat de relatie mit Kitty een grote vergissing was. Dat hij helemaole zonder centen zat, gien kaante op kun, zich verschrikkelijk eenzaam veulde en op het leste kwam het hoge woord d'r uut, dat hij hiel graag naor huus wol.

Wout is weer 't huus. Zien olders hebt een ticket veur um eboekt. Zien Amerikaans avontuur zat er nao een paar maond alweer op. Hij was arg stille de eerste dagen. Wat in zichzölf ekeerd. Heimwee..., dat had hij nooit van zichzölf verwacht. Hij had het as zwakte eziene. Maar zien va had um laoten inzien dat er best wel veule moed veur neudig is um oen eigen zwaktes te herkennen en te erkennen. Dat dit mit ofstaand het moedigste was wat hij ooit edaone had.

Henk Hooijer
Zwartsluis

Een persiflage op het gedicht van Jaqueline van der Waals
'Winterstilte' De sneeuw is wit, de wolken wit.

Mi-jn tuintien,

De teëgels gruu, de teëgels glad
et b`nkien woar 'k zo graag op zat
is glad eworn deur algn
en oaver 't natte keigiespad,
kroepm wat zwarte zwalgn.

Maar dan, as ik ies eel goed kiek
kan 'k tussn 't onkruud in et sliet
een gruu puntien ontwaarn
det puntien is een liefdesblik
van netuur an mensnskaarn.

De zonne kump zij et wat troag
Veurzichtig op en löt gestoag
eur fletse straaln skiënn
zie j`g kolde uut de aardloag
en kek deur mien gedienn..

In 't tuintien stiet mien boom, spiernaakt
zien krachtn binn oast op-eraakt
i-j wil weer grune takken
i-j wil det 't kolde weer now staakt
doar kan e echt noar snakken.

Corry Overmars-Kalshoven. Hasselt.

Daankensweerd

Disse wek fietsten ik der langs. De tekst op den zwerfkei doar kan ik wal dreumen. “Dit deed ik voor u, wat doet gij voor mij.” Bie ’n steen steet ’n kruusbeeld of eagenluk andersum. Bie het kruusbeeld lig den steen met dee tekst. Wie hebt het hier oaver het kruusbeeld dat steet an ’n Voalterdiek halfwegter tuske de möl van Schellings en de greans van de marke Voalt. Het geheel wördt altied good onderhouden, duur de noabers nem ik an. Het steet der al zoalang ik der langs kom. En altied leas ik dee tekst. Ne tekst met ne bosschop, wat ie der ok van magt deanken. En toch was het beeld anders disse wek. Ik zol het eagenluk in ’n paar foto’s mötten loaten zeen, pleatkes zegt zoavöl meer. Ik heb ze maakt. Mer in nen column wördt van ’n schriever verwocht dat hee het onderwerp in weur kan oet duden. Loat ik het preberen. Wie wet allemoal dat in disse tied de kearken leug loopt, de leu het meender hebt met ear geleuf. De leste paar Doemspiekers gungen der oaver. Der bint ’n paar oetzonderingen doargeloaten, kearken dee normaal gesprökken nog vol loopt en dee eagen regels hebt in de corona tied. ’n Heel slecht vuurbeeld. Net zoas de könning, dee op vekaansie geet en rap weerum koomp, as de leu mosterd.

Bie het kruusbeeld an ’n Voalterdiek stunden vergangen wek ’n paar schoaf stroa in nen upper teggen mekaar an zet. Woarschienlijk stunden ze der al ’n paar wek. Zoa mer daalzet vuur het kruusbeeld. Woarum en wat zit doar achter? ’n Oald gebroek?

Grootva döa't, de va döa't en de zön, dee now op de boerderiej zit, döt het ok. Misschien zoonder doar bie te prakkezeren. Hee geet ok al joaren nich meer noar de keark, oetgenömn de feestdagen. Mer alle joar goat der 'n paar schoaf stroa noar het kruusbeeld. "Dit heb ik vuur die doan, wat doo ie vuur mie".

Mer het was nich blevven bie den enen boer met stroa. Vuur het kruusbeeld stun ok ne kist met roade tuffel der daalzet. Zoa oet de grond het zaand zat der nog an, Ik wet nich of het nen Bildtstar, Redstar of Roseval is, döt der ok nich too. Ne fractie van nen oogst dee vergangen wek was stökken, of eagenluk machinaal rooid.

Ok den boer, of misschien boerin har het gebroek in ere holden. Der nich bie stil stoan en het kiske tuffel der daal zet. Zol der nog ne gedachte achter zitten dat leu dee het nich zoa breed hebt het met könt nemmen? Ik wet het nich. Nöast het kiske tuffel stun der ok 'n kiske met 'n paar grote blaanke voederbeeten. Beste jongs, wie maakten der vroger ne lampion van. Nog better wadden dee met ne roade kluur. Verbouwd um het vee in de weentertied good vretten te gevven. 'n Boer was het daankesnweerd dat disse oogst was lukt. En dat was ok van toopassing vuur het deuske met maiskolven. Mooie gelle maiskolven. Mooi lukt dit joar, good weer op had. Toch wal biezunder dat in disse tied, zoas ik hiervuur heb schetst, de leu de keark links loat liggen, toch nog wat 'n eargeveul hebt um daankensweerd te zeggen teggen de machten dee ze nich helemaal begriipt. Misschien mot ik toch 'n moal dee foto's loaten zeen.

Bert Wolbert

Doarginder in de verte

Doarginder in de verte,
doar zie ik een wit lich
het lik wel van een tunnel,
het lik wel leavenslich

Doarginder in de verte,
lik alles zo tevrean
doar spölt een klean wit meissie
ziej kon mien zussie wean

Doarginder in de verte
doar in die witte scha
doar warkt een oalen man
het is precies mien va

Doarginder in de verte
doar wol ik wel noar toe
doar noar die witte vrouwe
zie lik zo op mien moe

Doarginder in de verte,
doar bie det witte huus
doar stoa ik an te kloppen,
maar niemand is ter thuus.

Eam bin ik in verwarring
maar dan bedeank ik miej:
'doarginder in de verte'
kump langzaam dichterbiej.

Herman Kampman

Omdat ik het zegge...

.....“en hi’j lusterde niet hoewel hi’j wel menig keer was ewaorskouwd ,
gao—daor—niet-- en.

Meng joe niet in de protesterende massa. Hier komp niks gien goeds van maar ja , de
aanderen, waaronder de vrienden, gungen ook, en ol het dan nog maar ies tegen.

Onze zeune zol nog gien kiepe kwaod doen, maar ef wel altied zien eigen zin deur edreven
daor niet van, en dat ef hi’j die aovund ook edaon, ja, en dan zelfs nog nao negen ure. Mien
man is veur de deure gaon staon om em de weg naor buten te versperren maar nee, het
mannegie mos en zol de straote op.

Een volwassen jongie van 19 jaor valt vaeke niet meer te sturen, zeg now zelf.

Kiek, zo bin wi’j niet, mien man en ikke, zo deurdrammerig bedoel ik, nee zo bin wi’j niet.
Joe schikken naor omstandigheden en elemaole niet in opstaand durven te koemen. Joe an de
regels olln is niet zo meui’jlijk maar ja het is een aandre tied. Mit onze jonge em-m wi’j
nooit gien gedoe had maar now weet ik het niet.

En dan altied maar dat knipding in d’aand, de telefoon.

Ik eurde wel dat hi’j mit een vriend wat had of espreuken maar ja, daor eb ik dan ook niks
mit te maeken en gien aacht op egeven.

De ele aovund em-m wi’j de televisie an had ,en de berichten brachten niet veule goeds . Wat
ging het tekeer en wat een opstaand. Zoks hadden wi’j nog nooit mit emeuken.

Er worden mit stenen naor de plise egood, Ik zeggen tegen mien man, het is toch wat.

Het mot joen zeune maar wezen die bi’j de plisie is. De iene jongkerel tegen de aandre en zie
kennen enaander elemaole niet. Het is verschrikkelijk. Wat bezielt dat volk. De spuite d’r op
zee ik nog en waarachtig het duurde niet zo lange en het waeterkanon dreef die smeerlappen
uut enaander. Wat een toestaand. Autobraand, raemen worden in ekoegeld en zelfs proberen
ze de raemen van een ziekenuus te bewaarken.

“Tuig, bliksems tuig, smeerlappen, schiet ze in de kni’je, sluit ze op ,tuchtskoele”,
ja nog meer, nog veule meer e-k uut ekraomt totdat mien man zee da-k mi-j niet zo mos
opwienden. Het gaf toch niks.

Machteloos en verlamd bin-k aachterover in de stoel evölln.

Zet dat ding maar uut. Ik kan het niet meer aanzien, zee ik tegen mien man. Dat kan toch niet.

Opsluten en veureerst niet weer los laoten en betaalen zullen ze.

Net toen et skaarm worde uut eskakeld zien wi’j tussen het gespuis, tussen al die rotzakken
iene lopen die ons goed bekend veur kwam. Het zal toch niet waar wezen. Mien man wordt
elemaole gries en deed niet aandere dan in zien
haanden wrieven.

Stiet briesend op, lop naor de kapstok en mit de jasse
half an rende hi’j de straote op.

Ikkke, asof de duvel mi’j op de hielen zaat, ikke d’r
aachteran. Maar ja wat had het veur zin. Ik bin maar
weer naor binnen egaon en ik zate goed en wel toen er
een plisieauto veur ons huus stopte , now ja, ik kon wel
al raoden wat die hier kwam doen. Onze zeune was
naoturlijk het onderwaarp. Wi’j as olders mossen ies
goed mit de kiender prooten en de schae die toe ebracht
was daor kregen wi’j wel een rekening van. Het zol een
vorse boete worden en onze jonge kreeg vermoedelijk
wel een strafblad. Dat is heel aarg.

Och mien jonge toch. Ie hadden daor weg moeten blieden.
 Mien man was ondertussen ook thuus ekomen en die ging mi'j toch te keer en de schuldige
 maar zeggen dat de plisie hem eerst sleug. De eerste klap zeg ie", skrowde mien man, "dan
 krie-j er hier nog meer tel ze maar....

Het begreute mi'j . Het begreute mi'j tot op het bot. Maar toen hi'j zee dat de plisie hem eerst
 een klap had egeven ,toen worde mien man nog kwao'jer,
 " Daor de eerste klap," skrowde hi'j," dan krie-j er hier nog meer." Eerlijk waor, wanneer ik
 er niet tussen was gaon staon had mien man zien bloedeigen zeune het ziekenuus in-esleugen,
 zo aarg.

Now mien jonge, ie em-m joen lessie now wel eleerd dochte ik.
 Onze zeune deed niet anders as janken, of dat now was van spiet of van de raeke klappen,
 maar ikzelf wus wel dat hi'j spiet had. Wel zoveule as er haoren op zien heufd staon.
 En hi'j ef een flinke haorbos.

Veurlopig maar gien televisie zee ik tegen mien man d-aandre aovund. Het is toch allemaole
 ellende, maar ja dat ku-j net begriepen. Zoas gewoonlijk wordt de televisie an ezet en
 waarachtig, mien humeur knapte elemaole op want er was een ni'j spullegie uut vunden ,een
 knikker wedstried. Ie zolln zeggen, welke volwassen meense speelt now mit knikkers, maar
 nee, dit is heel wat anders. Wat een vermaek mit die rollende knikkers en het is al zover en,
 wie de knikkers over de knikkerbaenen en opstaekels zet rollen , die wordt gewoon fanatiek.
 Ik bin zover en da-j ze anmoedigen en hopelijk komp er nog een vervolg want
 wat is dat een mooi vermaek en zonder vraogen en antwoorden. Nee, de knikker beslist wie
 de rapste is en wint. Puur gelok maar zonder gelok blef ook een knikker achter en ...verliest.
 Alle ere en complimenten veur de opstakelbouwers. Geweldig knap hoe alles dri'jt en zwenkt
 en de opstakels die knikkers tegen kunnen olln. Dit alleen al was het bekieken weerd.
 Iederiene wil graeg dat de kleur van eigen knikker het wint en stiekem wordt de knikker in
 eflusterd dat hi'j zie beste mot doen. Misschien bin ik wel de ienige die van knikkern olt en
 fanatiek de eigen knikker in de gaeten olt, maar dat kan mi'j niet schelen. Het was een
 vermaek dat een meense in die tied goed kon gebruiken.
 "Laot joe niet wegdrucken en gaot er veur ,al is het alleen maar:
Omdat ik het zegge."

Femmy Woltman-Groen
Giethoorn.

'n Langsten dag

De vuute deden mij 'n bettie zeer
'k streek effies op 'n baankie neer
maar 'n half uur later waar-k doar nóg
wat machtig prachtig was 't doar toch!

An d'oaverkaante van het pad
woar ik op det baankie zat
zag ik gruune koren-aren
die doar an het riepen waren.

Een veerder in het wiede laand
zo mooi met rikkepoaln umraand
heuln mij 'n paar pinkn an de proat
tussen de poaln en 't tâkkedroad.

Weet iej, zea'n ze tegen mij,
'n dag is lang nog nie veurbiej
nem de tied, raak nie van slag,
het is vandaag 'n langsten dag.

Diny Groothalle.

Hond uutloaten.

“Jonges, nów woon ik al weer zo’n twintig joar an’t kanaal bi-j Geert en Garrigie.

Wi-j hebt oons met z’n drie’n in die joar’n vake argert an de luu die bi-j oons veur ‘t huus de hond uutloat. En Beernd en Diene eem verderöp ök natuurlijk. En d’r komt uut de ni-jbouw steeds meer huzen en honduutloaters bi-j.

Gelukkig doet de meesten dat wel an de kaante van’t kanaal.

Mar d’r bint ök luu, die loopt bi-j oons over et trottwaar. En as de hond dan wat mut doen is et de bedoeling dat ze gauw noar de wallekaante goat. Mar ja dan bint ze niet altied op tied en dan ligt er weer een drol op de stoepe. Een skuppie hebt de eigenaar’n van de hond’n meestal niet bi-j zich, en opruum is d’r dan niet bi-j.

Dát is veur degene die dat niet veur et huus wil hebb’n liggen. De an het kanaal wonende luu. Ja die honden ku-j de skuld nie geem natruurlijk. Die hebt gien skuppie.

Mar in de barm is et net zo goed een smerig gedoe. In de zomer dan komt d’r uut de ni-jbouw bi-j oons achter weg, vake kinder met rubberbooties um in ‘t kanaal te vaar’n of met een angeltie te goan vissen. En ’s winters as d’r ies ligt wilt ze doar graag skaatsen.

Nów snap ie wel hoe as die kinder soms in huus komt wanneer die honden doar altied uut è-loaten wordt. Moe bliede. Giert et uut van ‘t lachen. En aander vis of vaarwater is d’r niet in de buurte. En de iesbane lig nogal een heel endtie weg. As ze doar bi-j wieze van spreken hen mut, is et al weer dooi veur dat ze d’r bint.

Wi-j hebt doar bi-j de gemeente al wel is over dat uutloaten è-klaagd en dan zegt ze dat d’r aandacht an zult skenken. **Ja dat doet wi-j ök.**

En inderdoad ie geleuft et hoaste niet. Ze hebt d’r van de gemeente wat an è-doane. Road is? Ze hebt er een officiele uutloatstoke veur honden van è-maakt. Met bordties en alles d’r bi-j.

De hondebelasting giet natuurlijk veur op die paar mens’n die zeurt.

Wat sketst mien verbazing een paar weken geleden.....

Een man of vrouw, dat kun ie niet zien d’r helemoal in et geel d’r op gekleed, zit op een geel waag’ntie met doarop een soort stofzoeger en

die giet an de kaante van't kanaal langs umme hon-de-drollen op te zoegen.

Nou ja ik zeg oe, hoe komt ze d'r öp. Dat kost toch ök haanden vol geld, um dat in de hele gemeente te doen.

Mar et is veur oons doar an't kanaal in elk geval beter dan niks.

Mar as die hondendroll'n zoeger d'r langs è-west is kan d'r vijf minuut'n later al wel weer een flinke batse liggen natuurlijk.

Dus luu, dat is in feite ök gien oplossing.

Och soms dan ku-j ök wel lachen um et volk dat de honden uitloot.

Komp d'r een grote kerel van meer dan twee meter en roem honderd kilo an lopen met een hondtie van dertig centimeter lengte en een deursnede van een grote appelstroopbusse. D'r zit een paar pooties onder van een centimeter of vieve die mut giespel'n um met zien baas met te koom. Inplaaze dat hij dat ding eem in de broekzak düt, nee et arme knuffeltie zit ök nog vaste an een touw van een meter of viere, dat hoaste te zwoar veur et hondtie is umme van de grond of te hoal'n. Of ie ziet een grote bulldog ankoom met een klein wievie, dat an een touw hangt woar dat grote biest an de aandere kaante an vaste zit. Zij mut acherover leun um die hond in toom te hoaln.

En dan gebeurt et ök nog wel is dat er twee honden mekare tegen koomt. Da's helemoal feest, een geblaf, gegrom, gekef en geskreeuw en een getrek an de riem.

Ie zuln d'r wakker van wör'n ai-j eem weg è-dömmelt waar'n.

Nou ja de hondebezitters zult er wel plezier en lol anhebben.

Mar ik zal et de gemeente niet kwoalijk neem as ze argens aandere een uitlootstroke anwiest. En dat heurt ök vind ik"

Gradus stak nog mar is een piepie op. "En hier mut ik eigenlijk ök met stoppen wat dat is ök niet goed. Jonges ajuus, tot mornvrög." Gradus was zien verhaaltie weer kwiet en leup op zien dooie akkertie met zien haand'n öp de rugge, noar huus.

Henk Vos
Hoogeveen

Zommeroamd

't Oademt nog noa: De wärme zuute luch
van nen langen zoelen zommerdag.
In 't schemerlich, een lesten vogelvluch
veur 't vallen van de nach ...

Achter de beume dreigt donker de luch,
een onwearschoer drif langzaam dichter bie,
gien vogel zingt, gien blaachie zucht,
't is stille, alles wacht...

Een bliksemflits verscheurt 't dreigend duuster
de donder rolt, de earde dreunt,
een hadde wind dut hoge beume buugen,
ear takke kraakt en kreunt...

As de natuur is uut e-roasd, de wind goan liggen is
spuult zachte reag'n oaver 't laand
leaft op- as deur 'n onzicht'bre haand-
wat dor en döstig was...

Diny Kloek.

Gerrit-Ambrosius

De leste lechtsprænkies van de dag valen deur et raem in de kaemer-keuken van et kleine komboffien van Gæjt. Nog een paer minuten en dan zal et ielemoale donker wezen. Dan zal ie toch eindelijk op muun stoan en et lechtknöprien van et onooglijke laempien, wat ærgens middenan et plafond angt, andoen. Et liekt asof ie in de bienen wil komen, maer i-j zet niet deur en zakt nog moedelozer onderuut in zien skietgrune, makklijke stoel. Nog eemn prebeert ie met de tienen van zien linkervoet bi-j de voetskakelaar van de stoande skiemerlaampe, met twie dofwitgrieze bollen van een onbestemd materiaal bovenan, te komen, maer et lukt niet. Een posien laeter zit ie allienig in de drunende stilte.

"Toe dan maer," eurt Gæjt umzelf wat uut'eblust ærdop zaegen, maer i-j viendt dat niet vremd. Aa-j allienig bin proat ie wel meer met oezelf.

"Dat was niet zo aa-j verwacht adden Gerrit-Ambrosius," mummelt ie. I-j nuunt um as vanzelf bi-j zien zunnese naeme. Vremd eigenlijk dat een meinse uut disse buurte an zo'n vremde saemengestelde veurnaeme kump. Now, eigenlijk was et bi-j um makklijk zat. De vaejer van zien vaejer iette Gerrit en de vaejer van zien moejer, beiden al lange uut de tied, iette Ambrosius en dan krie-j zowat. Opa Ambrosius ad katholieke roots, vandoor.

Veur um oefd' 't niet zo neudig, Gæjt was genug ewest.

Tieden laangk alweer krummelt ie now in zien ientien in dit bedoeningien . Zien olders bin beiden ook al joren wæg en doorumme vondert ie daegelijks wat rond, ef wat skéúpies en wat kalvers, maer værdet niet... neks...

De leste tied is ie wat onrustig in d'ood, want... allienig is toch maer allienig...

O ja... vuuf katten... i-j ef ook nog vuuf katten, of zesse, i-j wet et niet meer precies. I-j ef ze de naemen van zien olde tantes egeven. Annegien, Trijntien, Klaasien, Dina, Mina en Endrika. Zie preberen um altied de wet veur te skrieven met al eur goedbedoelde roadgevigen. Maer... ook al is 't goed bedoeld, uitvoeren is een aandere zaeke, door is ie altied zelf nog bi-j!

Zien prakkesoasies glieren værdet.

I-j muut niet vergeten zometiene de brommerd binnen te aelen. I-j woont wel butenof en zovule volk kump d'r niet in disse contreien rondskumen, maer ie wieten 't maer nooit. Zien vuurrooie vervoermiddel ef een goed plækkien in de woonkeuken vlak veur gropmoeiers meidenkæssien.

D'r lengen wat olde kraanten op de grond, want 't apperaat lækt nog al ies eulie, maer 't is metiene gemakkelijk as ie wat met de computer bezig is, dan ef ie mooi een téúfeltien veur et toetsenbörd, i-j laegt d'r dan een old wit laeken onder, dan beskaedigt d'r neks.

Ja, Gerrit-Ambrosius is zunig op zien spullegies.

Maer now vanmiddug. Wat was ie zenuwachtig ewest. Vanmörgen ad ie eerst nog een wæssien edoan, witgoed. 'n Emp, 'n theedoek, een paer witte sokken en een grote zaldoek, want i-j was verkolden ewest. Zien onderbroek kon nog wel een wekien wachten, die ad ie nog maer een dag of vieve an.

Toe as ie 't leste uut de nummer uut'evrungen ad, ad ie nog een mooi söppien over. Door kon nog wel eempies een smerige spiekerbroek deur'én, maer op 't oge zag ie al wel dat dat niet zol lukken, de broek was te groot en te stug veur een gewone nummer, dus ad ie um eemn an de kaant' elaeigd. De katten adden um deur d' iele keuken esliepten, i-j was d'r beslist niet skoner op ewörn.

Op 't leste mos ie nog jaegen umme op tied kloor te wezen. Donkere sokken an -paste mooi bi-j zien sandalen-. Zienrozig-rooie trui was wat kneuterig. I-jad um preberen te strieken, maer i-j was d'r niet beter op e'wörn. 't Was aanders nog de skoonste van de twie die ie ad en de minst onzelige. Toch ad ie um laeter in de assetonne egoed, i-j was d'r wat broenig verskroeid uut ekomen en dat kreeg ie nooit weer goed. En netuurlijk zien mussien... die mos ie niet vergeten. Zien mussien deu ie nooit of... zelfs 's nachus niet. In de ziedkaant van de fluitketel ad ie preberen te kieken of et zo netties was, een spiegel ad ie niet, maer et aluminium was waezig en dof. I-j ad d'r niet al te vule an, maer zo op 't oge kon et skier lukken.

Kloor umme op pad te goan. Gisteren ad ie al bi-j umzelf e'tankt. I-j ad altied een flinke jerrycan kloor stoan en met de grote, oranje trechter was dat zo veur mekaere. Soms motte ie wat. Dan stunk et een iele poze wel een uur in de wiend, maer in 't leste waa-j door zo an ewend, dan reuk ie 't niet meer.

Drie uur ad de computer an'egeven, now ja... vuuftien nul nul, maer dat was et zelfde.

Oe et ekomen was en welke toetsen ie in'edrukt ad, dat wus ie niet meer, maer opies was et skærm rozig ewörn en d'r stond boomnan: Daating. Dat was bekend veur um. I-j was wel ies 'daating siete' tegen ekomen as ie met et dingk an 't spulen was. Now ier, middenop et skærm stonden sierlijk de letters: G.A.H.

Dat mos dan wel een boskop veur um wezen, dat kon oaste niet aanders. G.A.H. , dat was zien naeme, Gerrit-Ambrosius Harmens en Gæjt ad wel ies eurd dat de computer brieven kon overbrengen en ook berichten kriegen en dit was vaste en zeker veur um bedoeld, dat

mos wel! 't Was wel een olde computer van de rommelmærk, maer i-j deu 't nog best. I-j ad nog een deuze vol spul ekocht, maer door was ie nog niet an toe ekomen, die stond nog in de oek van de keuken.

In de ræchteronderhoek van et beeldskærm stond ook een adres: Dorpstraat 47, Hoornhuizen. Dooronder dan vuuftien nul nul en de doatum van vandaege.

I-j was ielemoale wærm ewörn en d'r kriebelde wat langs zien röggegrad.

Door mos ie én... misskien zat door eindelijk wel een oordig deerntien op um te wachten. I-j ad wel ies eurd dat de computer doorveur kon zörgen. As dat zo was dan namp ie eur direct mee, achter op de brommerd, want allienig is ook maer allienig!

't Was maer een alf uurtien rieden noar Oornuzen en precies twie minuten veur drieë zette Gæjt wat beverig zien brommerd op de stænder. Dit was de Dörpsstroate en 't was vlakbi-j nummer 47 zag ie.

I-j keek wat skrukkel um um én. D'r leup wat manvolk op de stoepe. Zie adden de nærms umme mekaere én, of zie öllen mekaeres aanden vaste. Bah... zo klef...

't vuulde niet plezierig an. Zie gongen allemoale bi-j nummer 47 noar binnen. Now ja... as die keerls dat deun, dan kon i-j 't ook wel preberen.

't Leek opies asof zien vaejer noast um leup. "Deinkt d'ran jonge, olde zunden, lange skaduwen!" I-j drukte de stemme wæg, i-j was now al zo værre ekomen.

Met dat Gejt over de drumpel stapte kwam um een golf wærmte en lawaai tegemoet. Eerst kon ie deur de walm van keersen en aander gerak oaste neks zien, maer dan drongen bepoalde beelden eur an um op en zien ogen wörden zo groot as sköttelties. Deernties... deernties zag ie in de værste værte niet, maer wel mannen. Mannen met jurken an of kôrte rökkies, op oge akken en vuurrooie lippen. Of daansende op de toafel. Bovenop de toafel! Gæjt stond allienig maer op zien téufeltien as ie ien keer in de twie joor de bovenste raempies lapte. Værder was de toafel iene vergaerbak veur um en gooide ie alles wat ie niet direct neudig ad d'r op. Zo kon ie 't altied weer vienden. Maer daansen..?

Opies skrök Gæjt um et aepezoer.

Uut een grupien kerels die in een oek in een kringien stonden, kwam een man dwærs deur de zael op um an lopen. I-j kwam dechte tegen Gæjt an stoan.

"Een nieuw gezicht in 'Gay-Amoureuze-Hoornhuizen'?" vreug ie wat zalverig. Gæjt deu gauw een stæppien achteruut maer botste now tegen een aander an. "Ha een nieuweling? Wat leuk, zal ik straks met jou meegaan naar jouw huis?"

Wat, die kerel met um mee, achter op de brommerd? I-j mos d'r niet an deinken, i-j was noar een deerntien op zuuk!

Dan... in iene zwaai draeide Gæjt um umme en met een rotgaangk vleug ie de 'Gay-Amoureuze-Hoornhuizen' weer uut. I-j ad nog nooit zo ærd edraefd.

De rooie brommerd bracht um binnen de twintig minuten weer thuus, Gæjt ad alle sneleidsverördeningen overtreden. I-j was onderuut in zien stoel eploft en d'r nog niet weer uut'ekomen.

Laet' op d' oavend in 't donker kwam ie toch muuzum in de bienen, pakte op et gevuul de flesse die achter de computer stond en nam, ook puur op 't gevuul, drie bõrrels achter mekaere. As een blok vøl ie in zien bééde en sleup binnen tien tel.

d' Aandere dag is Gerrit-Ambrosius alweer vlugge bi-j de pinken, nog ién en al onruste in zien eufd. I-j ad nog wel uren willen blieven lengen, 't eufd onder de dekens, maer et vee skroewt um um, i-j kan ze in bééde euren galpen. Gien wonder, gisteroavend was ie zo veralderierd, i-j ef nooit weer an ze 'dacht, die diers emn onger en dörst. I-jzelf trouwens ook.

Noadat ie zien biesies verzörgd ef löp ie weer noar zien usien. I-j ziet dat zien brommerd nog buten stet, nemp um metiene mee noar binnen. I-j ef joren niet meer erookt, maer ef wel altied segretten en een ansteker in de zak. Achteloos stek ie d'r iene op en ef d'r gienies ærge in. Zien gedachten goan noar gistern. Zollen ze um ook ezien emn, of nog ærgerder...ærkend!

Automatisch löp ie noar de broodtrommel. Verdraeid, d'r is gien brood meer. Netuurlijk, gistermiddug ef ie de bakkker emist en die kump maer ién keer in de weke. Wat muut ie now? I-j fronst zien wenkbrauwen. Ærgens muut ie nog een blek broene bonen emn, dan dat maer, i-j ef al een volle dag niet egeten. Op zien tienden stoande groffelt ie in de stoande kaste die wel kan jongen van de troep. I-j viendt nog een wat in'edeukt blek. Met de blekopenner draeit ie 't zowat ielemoale lös, maer durft et toch niet zo op de grote gasvlamme te zetten.

't Mocht ies uut mekaere springen, 't was maer dun blek. In iene van de keukenkæssies stet nog een skoon steelpænnegien, al zien aandere potten en pannen, köppies, sköttelties en bõrdties stoan an'ekoekt op 't aanræcht. Dat is niet zo slim, want i-j ef d'r maer iene neudig. Gæjt dut een bodempien waeter onderin de steelpanne en zet et blek bonen doorin. Dan kan ie door zometiene zo uut eten, as ie temeinsen een lepel kan vienden.

Geconcentreerd past ie op dat et allemoale goed get. Toch dringt d'r wat geluud op de achtrgrond tot um deur en 't oor op zien nærms get ræchtovereinde stoan. Gevoor! In een reflex draeit ie um roazendsnel umme. Achter et onderraem loeren, twie ni-jskierige gezechten noar um, nee gien deernties maer wieven!

Tante Mina en tante Endrika, i-j ziet et in een flits. Die oorneuzen!

Dan gebeurt d'r wat met Gerrit-Ambrosius wat nog nooit eerder is gebeurd. D'r roast een stroom van onmachte, onbegrepeneid, frustratie, ellig'eid en nog vule meer deur zien lechem en i-j ef um zelf niet meer in de macht. Netuurlijk is ie ezien, dat kan oaste niet anders en et is netuurlijk as een lopend vuurtien rond'egoan, vandoor de delegatie tantes! In bliende woede grep ie et blek bonen

van et vuur, verbrandt zowat zien vingers en gooit et met onmeinselijke kracht dwærs deur et raem. Et lucht onmiddellijk op.

Mina en Endrika kunnen nog net op tied wægspringen, maer zitten wel van top tot tien onder de kleverige, iette bonen. Beider mond is lös evalen, maer zie brengen gien woord uut. Et glas van 't raem klettert met zowat onaardse geluden op et stienen pedtien. Gejt gooit een katte, een kraante en een smerig overemd uut de skietgrune, makklijke stoel en get d'r zelf in zitten.

"Ziezo Gerrit-Ambrosius-Harmens," fluustert ie, " Door zat ie d'r gisteren mooi noast. Maer vooruit, een ni-je dag... gef ni-je kaansen.

Een weldadige ruste daelt over Gejt én en i-j dut zien ogen dechte

Riek van der Wulp 31.10.15.

*****